

Ismerős lelkipásztor mesélte, hogy plébániáján szokásban volt, hogy a vasárnapi szolgálat után egyik segítőjét, aki messzebb lakott a városban, hazavitte vagy épp oda, ahol dolga volt vagy ebédelte. Szívesen megtette, de ami érdekes volt, hogy az útitárs mindig kurtán furcsán közölte az úticélt: ma ide megyek, vagy ott ebédelek. A búcsúja is nagyjából ennyi volt: jó étvágyat. Ismerősöm meg is jegyezte róla: valószínűleg amikor beszélni tanult, az a két szó, hogy köszönöm és kérem kimaradt a szótárból.

Kevés szakasz van az evangéliumban, amikor Jézus csalódottságot mutat, inkább arra utal a szentírás, hogy tudta ő, mi van az emberben. Mégis van két eset: egyszer, amikor Názáretben jár, és csodálkozik honfitársai hitelenségén és most, amikor leprások meggyógyításáról hallunk.

Leprásnak lenni nem csak annyit jelentett, mint súlyos betegségben szenvedni, halálra várva élni. A leprás már élve is egy halálmezsgyén vegetált: ha egészségest látott, csengetni, kiabálnia kellett, hogy beteg, ha a szél irányából fűjt, odébb kellett lépnie, élt, de már mindenki halottnak tekintette őket. E betegségnek volt egy sajátos hatása is: a testrészek lassan - lassan érzéketlenné váltak, elhaltak és ez az érzéketlenség szinte észrevétlenül az egész embert is hatalmába kerítette - nekik már minden mindegy volt. Ilyen kirekesztett emberekkel találkozik ma Jézus. Akik kiabálnak: nem azt, amit a törvény előírt, hogy tisztátalan, tisztátalan, hogy az érkező távolodjon, hanem hogy Jézus közeledjen: könyörülj rajtunk. Ami érdekes, a csoport összetétele: 9 zsidó, egy meg samaritánus, díszes társaság, akik normál körülmények között elkerülik egymás társaságát, most viszont a közös baj felülír minden vallási - társadalmi parancsot.

Az ő útjukról lesz ma szó: kilencen félútig jutnak, egyvalaki pedig bejárja az egészet.

A kezdet az, hogy mernek Jézushoz fordulni. Ne gondoljuk azt, hogy csak ők voltak arra. A többséget bizonytalannal nem érdekelte, hogy a híres próféta közeledik, ők viszont az alázatosság nyelvén szólnak. Könyörülj - ez minden kérés kezdete, hogy nekem nincs, de te, ha akarsz, adhatsz. Nem azért, mert jogom van hozzá, hanem azért, mert te jó vagy, nagylelkű vagy. Nemcsak vágyakozni kell a változásra, hanem kérni is kell. Ki kell nyújtani a kezemet, meg kell szólalnom: ez a hitnek az első mozdulata. Kérni pedig nem jelent mást, mint megalázkodni.

Figyelemreméltó Jézus válasza: menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak. Arra utal, hogy a zsidó papság részéről kellett egy hivatalos megállapítás, hogy a beteg meggyógyult, emberek közé mehet. De sem gyógyító mozdulatról vagy szóról nem hallunk. Úgy, ahogy vagytok, rothadó testtel, sebekkel induljatok el. És ők hitelt adnak szavának: útközben gyógyulnak meg.

És itt kezdődik az út másik szakasza, amit csak egyikük tesz meg. A többiek talán elindultak az igazolásért, esetleg nagy örömeikben elfelejtettek mindent, ami addig történt és mentek családjukhoz vagy egyszerűen csak elfeledkeztek köszönetet mondani.

A samaritánus tér egyedül vissza: megköszönni. A hála nem más, mint nem halogatott helyes felismerés, elfogadja az összefüggést a Jézussal való találkozás és a gyógyulás között. Nem magyaráz, nem értelmez. Ebben a történetben most már másodszor megalázkodik valaki, mert köszönetet mondani, legalábbis nem a szó rutinjában, hanem a szív mélyéből nem jelent mást, mint kifejezni, hogy a másik igazságtalan volt. Igen, igazságtalan, nem azt adta, ami járt volna, hanem jóval többet. Adósa vagyok. Ez az ember ekkor kerül Jézushoz közel. Eddig kiabáltak, legfeljebb vágyakoztak mások társaságára, most pedig leborul előtt, megfoghatja a kezét. Nem tartotta természetesnek, hogy meggyógyult.

Egy történet szerint Spanyolország egy kis falujában évszázadok óta azt a vízvezetékét használták, amit még a rómaiak építettek. A 20. században aztán azt mondták: meg kell óvni ezt a nagyszerű műemléket, nem szabad tovább használnunk, nehogy tönkremenjen ezért építettek egy új, modern vezetékét. Amikor az új hálózat elkészült, a régit kiiktatták a rendszerből. Néhány év múlva a régi vízvezeték teljesen kiszáradt. A nyári forróságban a kiszáradt habarcs kipotyogott a kövek közül, s az építmény több helyen összeomlott. A víz 1800 éven keresztül életben tartotta a vezetékét, amikor viszont megszűnt, az építmény teljesen tönkrement.

Ehhez a vízhez hasonlít életünkben a hála. Sokszor nem is vesszük észre jótékony, éltető hatását, de ha hiányzik, menthetetlenül összeomlik kapcsolatunk Istennel és embertársainkkal. Az igazi hála ugyanis több mint udvariasságból mondott egyszerű köszönetnyilvánítás. Ez alapvető emberi magatartásunk, amellyel kifejezzük: emlékezünk, adósok vagyunk. E két varázsszó: a köszönöm és kérem Isten és ember előtt egyaránt csodákat művel.